

"Ενα καράβ' ἀρμένιζι μὲ γριουτραμουδάνα,
κ' ἰκεῖ βουριάς' ἡ θάλασσα, κονδεύει νὰ τοὺ πνίξῃ
Θράκ. (Αἰν.) 2) "Ανεμος βορειοδυτικὸς Παξ. Πελοπν.
(Ἀργολ.)

γρεγουλάκι τό, ἐνιαχ. γρεγουλάτσι Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρεγοῦλι ὡς ὑποκορ.

Ἡ ἐλαφρὰ πνοὴ βορειοανατολικοῦ ἀνέμου ἐνθ' ἀν.: Ἀσμ.
Φύσηξε βοριάς, μαῖστρος, γρεγουλάτσι
τὸ εἰσεστέπασε τ' ἄσπρο τῆς ποδαράτσι
Σκυρ.

γρεγουλιάζω Κ. Ἀνανιάδ., Θαλασσ. Ἐγκυκλοπ. 2, 209.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. γρεγοῦλι.

Ἀπροσ. ἐπὶ ἀνέμου, πνέει ἀνεμος κλίνων πρὸς τὸν βο-
ρειοανατολικόν: Φρ. Γρεγουλιάζει (=ὁ ἀνατολικὸς ἀνεμος,
ὁ ὁποῖος πνέει, καταλήγει εἰς τὸν βορειοανατολικόν). Συνών.
γρεγαλίζω 1, γρεγοῦλιζω 1.

γρεκάκι τό, ἐνιαχ. γρικιάκ' Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρέκι ὡς ὑποκορ.

Μικρὸν γρέκι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.: Ἀσμ.

Πάει πάει 'ς τοῦ γρικιάκ',

λείπ' τοῦ τσιούλ' τοῦ βακράκ'

(τσιούλ' = πρόβατον ἔχον μικρὰ ὄτα, βακράκ' = πρόβατον
λευκὸν ἔχον μελανά στίγματα εἰς τὸ μέτωπον) Ἡπ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γρεκάκι Πελοπν.
(Ἡλ.) καὶ Γρικιάκ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀμφιλοχ. Ἀσπρό-
πυργ. Κολάκ. κ.ά.)

γρέκι τό, πολλαχ. γρέκ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γριέκ'
Θεσσ. (Κρυόβρ. Συκαμν. κ.ά.) γρέτσι Πελοπν. (Ἀρν. Ζε-
λίν. Κάμπος Λακων. Μεσσην. Ξεχώρ. Τρίκκ.) γρέτσ' Στε-
ρελλ. (Ἀγρίν. Δεσφ.) γκρέκι Πελοπν. (Αἰγ.) — Λεξ. Πρω.
Δημητρ. γκρέκ' Ἡπ. (Ζαγόρ. Κόνιτς.) Θεσσαλ. (Μελιβ.)
Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ. Κοζ. Φυτ.) ἀγρέκ' Μακεδ. (Γήλοφ.
Δασοχώρ. Δεσκάτ. Κατάκαλ. Τριφύλλ. κ.ά.) ἐγρέκ' Θράκ.
(Τσακίλ.)

Ἐκ τοῦ Σλαβ. i g r e k = μέρος ὅπου ὁδηγεῖται τὸ ποῖμνιον
πρὸς ποτισμόν.

1) Τόπος ἀναπεπταμένος ἢ περίφρακτος, σκιερὸς ἢ ἐστε-
γασμένος ὅπου καταυλίζονται τὰ ποῖμνια πρὸς ἀνάπαυσιν
κατὰ τὴν ἡμέραν ἢ πρὸς διανυκτέρευσιν πολλαχ.: Ἡταν ὁ
ἡσκιος δὴ ἀγνῶρια πόγυρῖσαμε τὰ πράματα 'ς τὸ γρέκι
(ἦτο ἡ σκιὰ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου δύο ποδάρια, ἦτο
περίπου μεσημβρία: πράματα = τὸ ποῖμνιον τῶν ζώων)
Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) Δὲν εἶνι καλὸ αὐτὸ τοῦ γρέκ', πρέπ'
νὰ τ' ἀλλάξουμι νὰ 'νι λίγου προουσήλιον Ἡπ. (Κουκούλ.)
Μάσ' τὰ πρό'τα 'ς τοῦ γρέκ', γιὰτ' νύχτονσι Ἡπ. (Πρά-
μαντ.) Ταχιά θὰ φύβγουν, θὰ πάουν 'ς τοῦ γρέκ' Θεσσ. (Βα-
θύρρ.) Θὰ πάουν κι θὰ τὰ βρῶ τὰ γίδια 'ς τοῦ γρέκ' Στερελλ.
(Γαλαξ.) Τὰ π'γαίναμι τὰ πράτα σ' ἄλλον γρέκ' Στερελλ.
(Σπάρτ.) Ποῦ τὰ 'εις τὰ γρέκια γιὰ τὰ γίδια; Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) Κοιμάμαστι μαζί μὲ τὰ πρόβατα 'ς τοῦ γρέκ' αὐτόθ.
Τὸ βράδυ πάησε ὁ στοιχειωμένος 'ς τὸ γρέκι πὺν κοιμῶνταν
αὐτὸς μὲ τὰ πρόβατα Ν. Πολίτ., Παραδ. 1, 281 || Ἀσμ.

Σὰν τὰ μερμήγκια περπατοῦν, σὰν τὰ μελίδδα βάζουν,
σὰν 'ς τὸ μελισσοβότανο 'ς τὰ γρέκια τοὺς γρεκιάζουν
(ἐνν. τὰ πρόβατα: βάζουν = βουτίζουν) Ἡπ.

Ποτές μου δὲν ἐπλάγιασα τὰ πρόβατα νὰ χάσω
καὶ τώρα πῶς μοῦ γίνηκε κ' ἔπεςα νὰ πλαγιάσω,
καὶ τὸ πρῶτ' σηκώνομαι δὴ ὄρες νὰ ξημερώσῃ,
βρίσκω τὸ γρέκι ἀδευανό, τὰ πρόβατα φευγάτα

Πελοπν. (Ἀργολ.) Συνών. λ ό ν τ ζ α, σ τ ά λ ο ς. β) Κοίτη
τοῦ λαγοῦ ἢ ἄλλου ἀγρίου ζώου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ.
(Βλάστ.) Συνών. κ ο ί τ η, μ ο ν ή. 2) Πρόχειρος ποιμενικὴ
καλύβη, κατοικία πολλαχ.: Ἀφοῦ πέρασες ἀπὸ τὸ γρέτσι
μου, κάτσε νὰ φάῃς τυρὶ τσαῖ συμμύζηθορο Πελοπν. (Ξε-
χώρ.) Μὴ ζυγώνουτε κοντά 'ς τὸ γρέκι, γιὰτ' εἶναι σκυλλιά
καὶ θὰ σᾶς φᾶνε Πελοπν. (Γορτυν.) Πάουν 'ς τοῦ γρέκ'
μ' Στερελλ. (Ἰπάτ.) Ἀι, σῦρε 'ς τοῦ γρέκ' σ, τί κάθισι;
Στερελλ. (Τοπόλ.) Ποῦ εἶχ' γρέκ'; Στερελλ. (Γραν.) Θὰ πᾶ'
τώρα νὰ πιάσω τὸ γρέκι μου νὰ τὸ κόψω δίπλα (θὰ πάω τώ-
ρα εἰς τὸ σπίτι μου νὰ κοιμηθῶ) Πελοπν. (Σουδεν.) || Φρ.
Τὸ 'καμι γρέκ' (ἐπὶ τῶν συχναζόντων πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ
μέρος) Εὐβ. (Στρόπον.) Τὸ 'στρουσι γρέκ' (συνών. μὲ τὴν
προηγούμεν.) Μακεδ. (Βλάστ.) Τὸ 'ρριξα γρέκι (παραμένω κά-
που ἀναπαυόμενος ἀδιαφορῶν διὰ πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν ἢ
ὑπόθεσιν) Πελοπν. (Κυνουρ.) Ποῦ θὰ κάμουνι γρέκ'; (ποῦ θὰ
σταματήσωμεν διὰ νὰ κοιμηθῶμεν;) Στερελλ. (Γραν.) Μ'
ἡδρι 'ς τὸ γρέκ' (μὲ εὖρε κοιμώμενον) αὐτόθ. Τὸ 'καμε γγαλι
τὸ γρέκι (ἐπὶ τῶν καταδαπανώντων τὰ ἑαυτῶν, ἐπὶ ἀσώτων)
Πελοπν. (Αἰγ. Βούρβουρ. Γορτυν. Λακων. Πύλ. Τριφυλ.
κ.ά.) Τὸ 'καμι γγαλι τοῦ γρέκ' (ὁμοίᾳ μὲ τὴν προηγούμεν.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Γγαλι τὸ γρέκι (ἐπὶ αἰθρίας) Πελοπν.
(Λιγουρ.) Γγαλι τοῦ γρέκ' (ἐπὶ πλήρους ἐκκαθαρίσεως ὑπο-
θέσεως τινος ἢ ἐπὶ κλοπῆς) Ἡπ. (Ἰωάνν. Κόνιτς.) Τοῦ τὸ
γγαλ'σαν τοῦ γρέκ' (τοῦ ἀφῆρεσαν, τοῦ ἐκλεψαν τὰ πάντα)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Γγαλι τὸ γρέκι (ἐπὶ πλήρους ἀναπαύσεως)
Πελοπν. (Κυνουρ.) Θὰ σ' γγαλίσ' τοῦ γρέκ' (θὰ σὲ ἀποπέμ-
ψῃ) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μοῦ χάλασ' τοῦ γρέκ' (μὲ ὠδήγησεν
εἰς ἀμηχανίαν) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τὸ 'χασι τοῦ γρέκ' τ'
(ἐτρελλάθη) Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Δὲν ξέρουν ποῦ ἔχουν τοῦ
γρέκ' (ἀπὸ τὰς πολλὰς φροντίδας ἢ περιπετειᾶς ἔχω συ-
σκότισιν φρενῶν, δὲν γνωρίζω ποῦ εὐρίσκομαι) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) || Ἀσμ.

Μπῆκαν τὰ γίδια 'ς τὸ μαντρί, τὰ πρόβατα 'ς τὴν στρουίγκα
κ' ἡ Χρῦσω δὲν ἐφάνηκε 'ς τὸ γρέκι νὰ γυρίσῃ
Πελοπν.

Τσόπανος ἀπὸ τὸ γρέκι, | ξαφνικὸ νὰ δόνε βρέκη
Πελοπν. (Κίτ.) Συνών. γ ι α τ ά κ ι 1, κ α τ ο ι κ ι ό, κ ο -
ν ά κ ι, λ ό ν τ ζ α, μ α ν τ ρ ί, μ ο ν ή, ξ ω μ ο ν ή, σ τ ά -
ν η, σ τ ρ ο ῦ γ κ α

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γρέκ' Θράκ. (Κεσάν.)
Μακεδ. (Μοσχοπότ.) Μεγάλο Γρέκ' Θράκ. (Μέτρ.) 'Σ τ'
Βλάχ' τοῦ Γρέκ' Μακεδ. (Καστορ.) 'Σ τοῦ Γούλ' τοῦ Γρέκ'
Μακεδ. (Κοζ.) 'Σ τοῦ Χαράλαμ' τοῦ Γρέκ' Στερελλ. (Κο-
λάκ.) Γκρέκ' Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Γρέκια Θράκ. (Μέτρ.)
Στερελλ. (Ἀμφιλοχ.)

γρεκιάζω Ἡπ. (Μαργαρ. Παραμυθ. Πλατανούσ.) Πε-
λοπν. (Καλάβρυτ. Λιγυρ. Μεσσην.) — Λεξ. Βλαστ. 290 γρι-
κιάζου Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν. Μετόχ. Στρόπον.) Ἡπ. (Δωδών.
Ζαγόρ. Κόνιτς.) Θεσσ. (Ἀργιθ. Ἀρματωλικ. Κακοπλεύρ.
Καλαμπάκ. Οἶζυν. Φάρσαλ.) Θράκ. (Λίμν. Μάδυτ. Περίστασ.)
Μακεδ. (Βόιον Βροντ. Γαλατ. Γήλοφ. Γρεβεν. Δαμασκ.
Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καστορ. Λόφ. Χαλκιδ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰ-
τωλ. Ἀκαρναν. Ἀράχ. Ἀρτοτ. Ἀσπρόπυργ. Ἀστακ. Γραν.
Καλοσκοπ. Κολάκ. Λεπεν. Παρνασσ. Σπάρτ. Ἰπάτ. Φθιώτ.
Φτελ. Φωκ. κ.ά.) γκρικιάζω Μακεδ. (Βόιον) γκρικιάζου
Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) γρετσιάζω Πελοπν. (Λαγκάδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρέκι.

Α) Ἀμτβ. 1) Εἰσέρχομαι, παραμένω εἰς κατάλληλον τό-
πον ἢ οἶκημα πρὸς ἀνάπαυσιν ἢ διανυκτέρευσιν Εὐβ. (Ἀγίς

Ἄνν. Μετόχ. Στρόπον.) Ἡπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Κόνιτς. Κουκούλ. Παραμυθ.) Θεσσ. (Ἀργιθ. Ἀρματωλικ. Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Ὁξύν. Φάρσαλ.) Θράκ. (Λίμν. Μάδυτ. Περίστασ.) Μακεδ. (Βόιον Βροντ. Γαλατ. Γήλοφ Γρεβεν. Δαμασκ. Λόφ.) Πελοπ. (Μεσσην.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀράχ. Ἀρτοτ. Ἀσπρόπυργ. Ἀστακ. Γραν. Καλοσκοπ. Κολάκ. Λεπεν. Παρνασσ. Σπάρτ. Φθιώτ. Φτελ.): Ἰδῶ γρεκιάζ'ρι τὰ πρόβατα Καλαμπάκ. Γρέκισαν 'ς τοῦ γούπατου τὰ πρόβατα Δωδών. Πήγαν μονναχά τ'ς κὶ γρέκισαν τὰ πρόβατα μέσ' 'ς τὴ σπ'λιὰ Αἰτωλ. Εἶνι γρεκισμένα τὰ πρόβατα αὐτόθ. Ἰκεῖ πᾶν κὶ γρεκιάζ'ρι τ' ἀγριού'δα κάθε μέρα αὐτόθ. Τὰ ζὰ γρεκιάσανι Λεπεν. Τὰ πρόβατα γρεκιάζουν 'ς τ' ἀπάγκωο Παρνασσ. Γρέκισαν τὰ πιδιά (ἡσύχασαν, ἐκοιμήθησαν) Γραν. Ποῦ θὰ γρεκιάσουμι ἀπόψι; (ποῦ θὰ κοιμηθῶμεν ἀπόψε;) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Σὰν τὰ μερμήγκια περπατοῦν, σὰν τὰ μελίδδα βάζουν, σὰ 'ς τὸ μελισσοβότανο 'ς τὰ γρέκια τους γρεκιάζουν (ἐνν. τὰ πρόβατα βάζουν=βουίζουν) Ἡπ. 2) Παραμένω εἰς τὴν φωλεάν μου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Β) Μεταβ. 1) Ὀδηγῶ, εἰσάγω τὴν ἀγέλην εἰς τὸ ποιμνιοστάσιον ἢ φέρω αὐτὴν εἰς τόπον κατάλληλον πρὸς ἀνάπαυσιν ἢ διανυκτέρευσιν Εὐβ. (Μετόχ. Στρόπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Μαργαρ. Παραμυθ. Πλατανοῦς.) Θεσσ. (Ἀργιθ. Ἀρματωλικ. Ὁξύν.) Μακεδ. (Βροντ. Γήλοφ. Γρεβεν. Δαμασκ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καστορ. Χαλκιδ.) Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀρτοτ. Ἀσπρόπυργ. Ἀστακ. Γραν. Λεπεν. Φθιώτ. Φωκ.) — Λεξ. Βλαστ. 290: Ποῦ τὰ γρέκισες πόψε τὰ γίδια; Μετόχ. Γρεκιάζω τὰ πρόβατα (ὀδηγῶ τὸ ποίμνιον εἰς τὸ γρέκι) Καλάβρυτ. Εἶναι 'να 'θαδί και τό 'καμα γρέξ' και γρεκιάζω τὰ πρόβατά μ' Μαργαρ. Γρέκισα τὰ πρά'τα μας 'ς τὰ Ρόγια Βροντ. Θὰ γρεκιάσουμι τὰ γίδια 'ς ν' Ἀλατσία ἀπ' κάτ' Δεσκάτ. Ποῦ τὰ γρεκιάζ'ς τὰ γίδια; Γραν. Τὰ γρέκισαν 'ς τοῦ χουράφ' τὰ πρόβατα γιὰ νὰ κουπρίσ'ρι Αἰτωλ. Συνών. σ τ α λ ί ζ ω. 2) Φονεύω τινά Στερελλ. (Αἰτωλ. Γραν. Παρνασσ. Ὑπάτ.): Θὰ σὶ γρεκιάσου Ὑπάτ. Τόρρ'ξι μίνια κὶ τοὺν γρέκισι (τοῦ ἔρριξε μιὰ τουφεκιά καὶ τὸν ἐφόνευσε) Γραν. Τοὺν ἤθραν γρεκισμένον ἀδικεῖ π' τοὺν βάρισαν (τὸν ἤθρην νεκρὸν ἀκριβῶς ἐκεῖ, ὅπου τὸν ἐκτύπησαν) Αἰτωλ. 3) Συλλαμβάνω τινά ἐπ' αὐτοφώρῳ διαπράττοντα κακόν τι Πελοπ. (Λιγούρ.): Τοὺν γρέκισαν νὰ κλέβῃ κόττες. 4) Εἰς τὴν συνθηματ. γλῶσσαν τῶν κτιστῶν, δέρνω, κυπῶ Πελοπ. (Λαγκάδ.): Ἡ κόταινα σήμερα γρέτσιασε τὴν κοτοπούλα της (ἡ κυρία σήμερα ἐκτύπησε τὴν κόρην της). Τόνε γρέτσιασε! αὐτόθ.

γρεκιάρικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γρεκιάρ'κους Στερελλ. (Γραν.)

Ἐκ τοῦ γ ρ ε κ ι ἄ ρ ι κ ο, οὐδ. τοῦ ἁμαρτ. ἐπίθ. γ ρ ε κ ι ἄ ρ η ς.

Ὁ συνηθισμένος νὰ μεταβαίνει τὴν κανονικὴν ὥραν εἰς τὸν τόπον τῆς ἀναπαύσεώς του ἐνθ' ἄν.: Γρεκιάρ'κα γίδια (γίδια τὰ ὅποια ἐπιστρέφου, μόνα των τὴν κανονικὴν ὥραν εἰς τὸν τόπον ἀναπαύσεως ἢ διανυκτερεύσεώς των) Στερελλ. (Γραν.) Γρεκιάρ'κους ἀνθροῦπους (ὁ τακτικός, ὁ ἀναπαύομενος ἢ κοιμώμενος πάντοτε τὴν ἰδίαν ὥραν) αὐτόθ.

γρέκισμα τό, Ἡπ. Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Χαλκιδ.) Πελοπ. (Μεσσην.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ ε κ ι ἄ ζ ω.

Ὁ καταυλισμὸς τοῦ ποιμνίου πρὸς ἀνάπαυσιν ἢ διανυκτέρευσιν ἐνθ' ἄν.: Τόπους γιὰ γρέκισμα τοῦ βράδ' Αἰτωλ. Συνών. σ τ α λ ί σ μ α.

γρέμπα ἡ, Ἡπ. (Μαργαρίτ.) γρέβα Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. γρέβα Ἡπ. (Ἰωάνν. Παραμυθ.) γρέμπος ὁ, ἐνιαχ. γκρέμπος Ἡπ. (Κόνιτς.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *greppa* (=πλευρὰ κρημονοῦ, ἐπικλινὴς βράχος), τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Σλαβ. *greben*. Ὁ τύπ. γ ρ έ μ π ο ς κατὰ τὸ συνών. τ ο ι χ ο ς.

1) Ὁ τοῖχος, ἰδίως ὁ ἀναλημματικός, ἐπὶ ἐπικλινῶν κτημάτων Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Ἡπ. (Κόνιτς. Μαργαρίτ.) Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.: Πήανε νὰ χτίσουν γρέβα καὶ μέσα σὲ μιὰ καπάσα βρήκανε λεφτὰ (καπάσα=πίθος) Μαθράκ. Κάναμε τσι γρέβες μὲ ξερολιθιά Ἐρεικ. Πᾶμε μὲ τὸν ἀφένδη μου 'ς τὰ Σώχωρα καὶ φκεάνουμε τσι γρέβες (ἀφένδης=πατήρ) Ὁθων. Ἐγρεμίστηκε ἀπὸ τὴ γρέβα καὶ τσάκισε τὸ ποδάρι του αὐτόθ. Ἐμένα μῶμαθε ὁ πατέρας μου νὰ κάνω γρέβες Παξ. Φοραδίξ' ὄρματον γκρέμπο (κατασκευάζει καλὸν τοῖχον) εἰς τὴν συνθηματ. γλῶσσαν τῶν κτιστῶν) Κόνιτς. Ἡ λ. καὶ ἐξ ἐγγράφου τοῦ 1673 ἐκ Παξῶν. Βλ. Γ. Πετροπ., Νοταρ. πράξ. Παξῶν 71, 4 ἀνὰ ἀλλάζουν καὶ τὴν γρέμπα κάτω ἔως μία σποριά. Συνών. α ἱ μ α σ ι ἄ 1, ἄ ρ μ α κ ἄ ς 1β, ἄ ρ μ ἄ κ ι 1, ἄ ρ μ α κ ο ῦ λ α, ἄ ρ μ α κ ο ῦ λ ι, λ ι θ ι ἄ, μ ἄ ν τ ρ α, μ α ν τ ρ ὅ τ ο ι χ ο ς, ξ ε ρ ο λ ι θ ι ἄ, ξ ε ρ ὀ μ α ν τ ρ α, ξ ε ρ ὀ τ ο ι χ ο ς, π ε ζ ο ῦ λ α, π ε ζ ο ῦ λ ι, τ ο ι χ ο ς. β) Σωρὸς λίθων Ἡπ. (Ἰωάνν.) Συνών. ἄ ρ μ α κ ἄ ς 1, ἄ ρ μ α κ ἄ δ ι, ἄ ρ μ α κ α δ ι ἄ. 2) Ἐδάφος ἐπικλινές, κτήμα ἐπὶ κατωφεροῦς ἐδάφους, τοῦ ὁποίου τὸ χῶμα συγκρατεῖται δι' ἀναλημματικοῦ τοῖχου Ἡπ. (Παραμυθ.)

γρεμπανιάζω ἐνιαχ. γραμπανιάζω Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ έ μ π α ν ο.

Ἐπὶ ἀγρῶν ἢ ἀμπέλων, μένω ἀκαλλιέργητος ἐνθ' ἄν.: Ἡφηκένε τ' ἀμπέλια ντον κ' ἡγραμπανιάσανε. Ἰων. (Κρήν.)

γρέμπανο τό, Ἡπ.—Δ. Σολωμ., Ἀπαντα, ἐπιμ. Α. Πολίτη, Α', 60 γρέβανο Κύθηρ. γρέμπανον Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) γκρέμπανο Σ. Σκίπ., Νύχτα πρωτομ., 13 γκρέμπανον Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. γρέβανο Ζάκ. γράμπανο Ἰων. (Κρήν.) Χίος γράβανο Θήρ. Νάξ. (Σκαδ.) Μύκ. Πάρ. Τῆν. γράπανο Πάρ. γρέμενος Κορσ. γρέμπανος ὁ, Ἀμοργ. — Κορ., Ἀτακτ. 4, 87 Miklosich, Slav. Elem. 63, 543 G. Meyer, Neugr. Stud. 2, 24-25 Σ. Σκίπ., Τσιγγανόθ., 40 — Λεξ. Λάουνδ. Λεγρ. Μπριγκ. γράμπανος Ἰων. (Κρήν.) γραβάνα ἡ, Σέριφ.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *grebani* (=βράχοι, κρημονοί), τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Σλαβ. *greben*. Ὁ τύπ. γ ρ έ μ π α ν ο ς καὶ εἰς Σομ.

1) Κρημνός, βράχος, τόπος βραχώδης καὶ δύσβατος ἐνθ' ἄν.: Ἡ ὄκθα ἐναι γράβανα (ὄκθα=τὸ τμήμα τοῦ ἀγροῦ τὸ μὴ δυνάμενον νὰ καλλιιεργηθῇ διὰ τοῦ ἀρότρου) Τῆν. Ἐκεῖνα τὰ μέρη εἶναι ὅλο γράβανα Νάξ. || Ποιήμ.

Τοὺς ζουπᾶνε πίνοντας καὶ μεθοκοπῶντας καὶ κατόπι λείβανα κὶ ἔρμους σκελετοὺς ρίχνουνε 'ς τοὺς γρέμπανους καὶ 'ς τοὺς ἐγκρεμοὺς Σ. Σκίπ., Τσιγγανόθ., 40.

Μὲ τὸ κουδούνι 'ς τὸ λαιμὸ | τὰ γρέμπανα ἐπερπάτει, ντὶν ντὶν ντὶν ντὶν κουδούνιζε | 'ς τὸ νεκρικὸ κρεββάτι Δ. Σολωμ., ἐνθ. ἄν. Συνών. γ ρ έ μ π ι. β) Μέρος ἄγονον Ἰων. (Κρήν.) Νάξ. (Σκαδ.) Πάρ. Χίος: Εἶναι κὶ αὐτὸς νοικοκύρης μὲ δύο τρία γράβανα Πάρ. Ἡφηκένε τ' ἀμπέλια ντον κ' ἡγενήκενε γράμπανα Κρήν. 2) Εἶδος θαλασσίων χόρτων Ἰων. (Κρήν.): Ἡ θάλασσα ἔχει πολλὰ γράμπανα. 3) Ἐπι-

